

Historický vývoj kostela a kláštera

není až do začátku 17. století zcela objasněn a zakládá se na méně věrohodných pověstech a tradicích. Příchod dominikánského řádu a budování prvotního kláštera spadá pravděpodobně do 60. let 13. století. První nepřímá zmínka o klášteře v Uherském Brodě však pochází až z roku 1338. Historicky ne zcela prokazatelná tradice k tomuto období uvádí, že na místě dnešního kláštera stával kostel a konvent dominikánského řádu vybudovaný v gotickém slohu a zaujímal podstatně větší rozlohu, než je tomu dnes. Kostel byl údajně dvouvěžový a při něm se nacházel dominikánský konvent čtvercového půdorysu. Obě stavby byly pravděpodobně zničeny za husitských válek někdy ve 20. letech 15. století, v období, kdy byl řád nucen klášter opustit. Za jakých okolností se po husitských válkách dominikánský řád vrací zpět, není dodnes přesně známo. Z písemných pramenů je však zřejmé, že někdy na přelomu let 1545–1546 tento řád klášter znovu opouští a do Uherského Brodu se navrácí po necelých osmdesáti letech kolem roku 1624. V době nepřítomnosti řádu klášter spravují utrakvisté a část jeho majetku je ve správě literátského cechu. Po opětovém příchodu bratrů řádu sv. Dominika je za pomoci kardinála Františka z Dietrichštejna v roce 1625 požárem zničený kostel i konvent znovu postaven, avšak zřejmě ne v takovém rozsahu, jako byl původní klášter. Kostel, tak jak jej zachytil neznámý malíř z prostředí dominikánského řádu, měl jen jednu věž a jeho rozloha nedosahovala původní velikosti gotického chrámu ze 13. století, konvent byl však i nadále, jako v dobách dřívějších, čtvercového půdorysu.

Takto opravený klášter ještě jednou podlehl požáru v roce 1643

za vojenského vpádu Švédů a po následné opravě sloužil řádu až do roku 1659. Ještě téhož roku byly stavitelem Ondřejem Virstem započaty první práce na jeho nové barokní přestavbě, kterou financovala hraběnka Eleonora z Kounic. V roce 1663 byly zaklenuty prostory hlavní lodi kostela, a ačkoli další zprávy o postupu prací nejsou přesně známy, předpokládá se, že celá přestavba včetně úprav jeho interiérů byla zakončena kolem roku 1675. Vnitřní výzdobou kostela provedl František Zürn starší (1630–1707), který je rovněž autorem původních soch sv. Jáchyma a Josefa umístěných v průčelí kostela. Nový barokní kostel Nanebevzetí Panny Marie má od této doby trojlodní podobu se dvěma novými věžemi. Konvent kláštera však již neměl čtvercový půdorys a zůstal jen v podobě jednoho křídla připojen k stávajícímu kostelu. Osmnácté století přineslo klášteru několik interiérových stavebních úprav včetně nového umístění několika bočních oltářů, na jejichž výzdobě pracoval na přelomu 40. a 50. let sochař Josef Winterhalder starší (1702–1769). V díle Winterhalderově poté pokračuje od roku 1776 sochař Benedikt Teltschik (1740–1820), který je rovněž autorem hlavního oltáře pocházejícího z let 1779–1781.

Koncem 80. let 18. století nepříznivě zasáhly klášter josefínské reformy nařízením o radikálním snížení počtu zde působících kněží. Od roku 1800 tak v klášteře sloužili jen tři kněží a čtyři bratři laici.

Takto byl klášter využíván řádem až do roku 1950, kdy v rámci nařízení o zrušení mužských řádů byl klášter zrušen a jeho prostory využívány státem k různým účelům. Po politických změnách v roce 1989 je opět povoleno působení řeholníků, a tak je v roce 1990 klášter opět vrácen dominikánskému řádu.

